Ч. 4. Четвер 21 (8) січня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З Угорщини. — Справи балканьскі.

Wiener Allg. Ztg. подає з доброго жерела, що на четверговім засїданю комісиї реформи реґуляміну палати послів буде доведена подрібна дискусия до кінця і відбуде ся голосоване. Помимо трудностий і застережень єсть певність, що реформа реґуляміну, вправді не така, як хоче предложене Штайнвендера, буде ухвалена. Найбільші перепони будуть робити політичні приятелї Штайнвендера. — На вчерашнім засїданю комісиї реґуляміновоі між иншими промавляли Русини Романчук і Евг. Левицкий, котрі виступали против обмежуваня прав меншости в парляменті. З Поляків промавляв пос. Дулемба за реформою реґуляміну. — Slav. Korresp. доносить, що союз ческих сторонництв відбув вчера в неприсутности лише ческих радикалів тригодинне засїданє, на котрім постановлено взяти участь в анкеті ческонїмецкій під услівєм, що она буде мати значінє лише інформацийне.

Вчера приймив цїсар на авдиенциї угорского міністра заграничних справ ґр. Андрашого. Віденьскі часописи доносять, що наслідок тої авдиенциї єсть такий, що реформу виборчу на Угорщинї відложено, бо теперішна хвиля не надає ся до єї переведеня. В полудне конферував ґр. Андраші з бар. Еренталем, а відтак від'їхав назад до Будапешту. — Угорский сойм ухвалив вчера по довшій дискусиї поставити на дневнім порядку закон о реформі податковій і закон о управильненю конґруї. — Wiener Allg. Ztg. доносить, що на Угорщинї прийде криза за 5—6 тижднів. Всї важнїйші справи в застої: реформу виборчу і войскову угоду відложено на необмежений час, а в справі банковій виринули великі трудности.

Turquie, часопись, що служить інтересам Сербії і Чорногори впевнює, що минувшої суботи заступник Чорногори висловив перед турецким міністром справ заграничних живе невдоволенє з причини заключеня порозуміня що до грошевого відшкодованя між Портою а Австро-Угорщиною. Міністер справ заграничних заявив на то, що Туреччина поставила Австро-Угорщинї за услівє, аби жаданя Сербії і Чорногори були заспокоєні. Із сторони чорногорскої потверджують то донесенє Turquie.

В суботу дня 16 с. м. викінчено протокол австро-турецкого договору. Конференция над викінченєм того протоколу відбула ся по полудни і тревала кілька годин. В тій конференциї взяв участь австро-угорский амбасадор в Царгородї марґр. Паллявічінї, вел. везир Кяміль паша, міністер торговлї і міністер внутрішних справ. Протокол австро-угорского договору уложено в 9 точках ad referendum. В недїлю предложено сей протокол турецкій міністерскій радї до затверджения і вислано також до Відня.

Значінє австро-турецкого договору признали і приятелї і вороги Австриї і висловлюють думку, що сей договор сотворить зовсім нову ситуацию. Не причинила ся до того сама бесїда вел. везира, але головно уступчивість Австро-Угорщини в виді 54 міліонів корон відшкодованя. Тепер вже так як би були добрі відносини Австриї і Туреччини; вже навіть — як телеґрафують із Царгороду до „Frankfurter Zeitung“ — відбув бойкотний комітет довшу нараду і рішив занехати бойкот австрийских товарів з огляду на те, що Австрия дала Туреччинї достаточну сатисфакцию. Вже нинї будуть трактувати ся в Царгородї австрийскі кораблї так само як инші. З понеханєм бойкоту устане і конфлікт обох держав і Сербія з Чорногорою остане одиноким противником анексиї Босни і Герцеґовини. Тепер почуває

---

4)

Небезпечна тайна.

З англійского — Чарльса Ріда.

(Дальше).

Ледви так званий Больтон зачув той чужий але якийсь рішучий і острий голос, як зараз вибіг на улицю з такою скоростию, яка зовсім не годила ся до того єго спокою, з яким ще перед хвилею причісував собі волосє і підкручував тоненькі вуси.

Якийсь мужчина високого росту, випростований по войсковому, помаширував в цілім значіню того слова аж на середину контори і станув там мов би стійковий на варті.

Пан Бартлї сам не знав, чи вірити своїм очам.

— Полковник Кліффорд! — сказав він дружно.

— Вам дивно, що я сюди зайшов.

— Авже-ж, що дивно! Чи можна вас спитати, що вас сюди привело?

— То, що всякій сварцї та суперечцї конець робить і вирівнує всякі рахунки — смерть.

Полковник вимовив ті слова якось торжественно і не так остро як доси, а відтак показавши очима на Монктона, додав: То розходить ся о приватну справу.

Бартлї зрозумів знак і сказав Монктонови, щоби вийшов до другої контори.

Ледви Бартлї і полковник Кліффорд лишили ся самі, як старий вояк, котрий все ще стояв випростований як сьвічка, зачав говорити короткими уриваними словами.

— Моя сестра — говорив він — ваша жінка, котру ви загризли, вже не жиє.

— Померла!... Так нагло... Ох як же менї дуже а дуже прикро... я...

По лици полковника Кліффорда видко було виразно, що хотїв сказати: Блахмана пускає! — а відтак говорив дальше уриваними реченями:

— На смертельній постели взяла від мене приреченє, що подам вам руку, отже й подаю.

Він наставив руку, котру Бартлї взяв і пустив знову, а полковник відтягнув єї мов би якоюсь машиною.

— Она полишила вам до завідуваня в інтересі вашої дитини, Марі Бартлї, двайцять тисячів фунтів [1]).

— Бідна, люба Гальшка! — відозвав ся на то п. Бартлї.

Полковник виглядав в тій хвили так, як виглядають звичайно менше добре виховані люди, коли вимавляють слово „злодюга“; але відтак говорив вже чемно дальше хоч різким тоном:

— Що до завідуваня капіталом, то маєте зовсім вільну руку. Коли-б ваша донька померла перед вами або невіддана, то тота спадщина, що припадає їй по матери, перейшла би на єї братанича, а мого сина, Вальтера Кліффорда.

[1]) 240 тисяч корон.

То непотріб, він втік від мене, але мимо того мушу я допильнувати того, що єму правно належить ся і длятого питаю ся лиш для форми, чи ваша донька, Марі Бартлї, жиє?

Бартлї кивнув головою на знак, що жиє, а полковник Кліффорд, котрий не чув нїчого про недугу малої, говорив дальше: В сїм случаю — — тут нараз він сам собі перебив, приступив до Бартлїєвого стола та витягнув з кишенї всїлякі документи з котрих вибрав один.

Ледви пів мінути стояв він в той спосіб відвернений, але в тім короткім часї відбула ся німа сцена.

Отворили ся двері сполучаючі сю комнату з другими а на порозї показала ся піступка. На вид чужинця она спинила ся, але з блїдим лицем витягнула руки до Бартлїя а єї міни і рухи говорили виразнїйше як слова. Бартлї однак, котрого інстинктивно перло ратувати грошї, які готові були вирвати ся єму з руки, приступив борзо до неї, випер єї сильним рухом за двері і станув коло дверий та з широко отвореними очима звернув ся до полковника.

Та й полковник Кліффорд обернув ся і пустив ся з документом, який вишукав в своїх паперах, до Бартлїя а той підійшов до него.

Полковник подав єму той папір і сказав, що то відпис завіщаня. Бартлї взяв єго а полковник Кліффорд вимовив ще свої послїднї слова.

— Ми подали собі руки — сказав він. — Забудьмо на наші давні незгоди і сповнім бажанє померщої.

Сказавши то обернув ся так, що станув

ся Сербія відокремленою, навіть єї покровителька Росия заявила, що не поможе їй на случай війни, і сербскі шовіністи можуть своїй країні та свому народови замість добра принести знищенє і недолю. Марґраф Паллявічіні заключенєм договору запевнив також загальний мир і вказав Сербії дорогу розвязки спірної квестиї. Сей договір більше приносить користи Туреччині аніж Австриї, бо ся перша нічо не утратила, а зискала новобазарский Санджак і грошеве відшкодованє.

В суботу дня 16 с. м. відбула ся перед полуднем кількагодинна рада сербских міністрів під проводом короля. По нараді подав ся кабінет Велимировича другий раз до димісиї.

Король розмовляв також з предсідателем скупштини Йовановичем про кабінетову крізу. Йованович заявив, що скупштина бажає, аби утворив ся сильний кабінет. З уваги на те, що молодорадикали противлять ся покликаню Пашича, найповажнійшим кандидатом на президента кабінету являє ся старорадикал Стоян Протич, котрий обіч Пашича має найбільший вплив в старорадикальнім сторонництві, а що до заграничної політики приклонює ся до поглядів Пашича. Протич писав вступні статї в старорадикальнім орґанї „Самоуправа“ — говорив дальше Йованович — і домагав ся у своїх статях, щоби Босна і Герцеґовина одержали автономію під управою султана, а під контролею великих держав. Тепер найтруднїйше обсадити теку міністерства внутрішних справ, якої домагають ся і старорадикали і молодорадикали. Як прийде в тій справі до порозуміня, то новий кабінет зложить ся вже незабаром. Милованович задержить мабуть теку міністерства заграничних справ. Теку карбу обійме мабуть Пачу. Коли би не усунено внутрішно політичних перепон, то крізу полагоджено би з помочию тимчасової реконструкциї кабінету Велимировича.

Новинки.

Львів, дня 20-го сїчня 1909

— **Іменованя.** П. Управитель міністерства скарбу іменував в службі удержаня евіденциї катастру податку ґрунтового ґеометрів евіденцийних II кл.: Мих. Малецкого, Людм. Ґроса, Сал. Шпайзера, Кальм. Розенберґа, Конр. Ганїша, Едмунда Стржиґовского, Стан. Грошка, Л. Донзафта, Волод. Ромеву, Соф. Тишецкого, М. Шенкопфа, Мих. Чорпіту, Йос. Тарантюка, Юл. Ґуральского, Кар. Липиньского, Юл. Цаймера, Едв. Мільца, Волод. Домініковского, Стан. Квеціньского, Зиґм. Труханович, Ф. Фоґля, Вінк. Станїшевского, Стеф. Скуру, Ів. Шерлїньского, Йос. Хащевского, Йос. Оковьского, Кальм. Зарванїцера, Брон. Озарского, Вас. Михальчишина і Кир. Чижа ґеометрами евіденцийними I кл. в X кл. ранґи.

— **Краєва Рада шкільна** надала посади дійстних учителів: Ант. Лукасевича, дійст. учителя при ґімназиї в Стрию і Волод. Подлясї, проф. шк. реальн. в Снятинї в IV ґім. у Львові; Ант. Дудрикови, заст. учит. в VI ґімн. у Львові при ґімн. в Стрию; Евг. Гржендзельскому заст. учит. в Рашеві в реальній школї в Снятинї.

— **Йорданьске сьвято** відбуло ся вчера як що року дуже торжественно. По богослуженю в Преображеньскій церкві при ул. Краківскій, котре відправив Є. Е. Впр. Митрополит ґр. Шептицкий в сослуженю численного духовеньства відбуло ся водосьвятє при керници в Ринку. В торжестї тім взяли участь: Віцепрезиденти Намістництва ґраф Лось і др. Клеберґ та репрезентанти властий правительственних і автономічних. Приписані сальви давав баталіон войска 30 пп. з музикою.

— **Репертуар руского театру в Перемишли.** Саля „Народного Дому“. Початок $7^1/_2$ вечером.

В четвер 21 с. м. „Надія“, славнозвістна драма з житя рибаків в діях Гаерманса.

В суботу 23 с. м. „Галька“, опера.

В неділю 24 с. м. „Маруся Богуславка“ історична драма в 5 діях М. Старицкого.

— **Дрібні вісти.** З днем 20 сїчня отвирає ся стацию Куровичі на шляху Львів Куровичі льокальної зелїзницї Львів-Підгайцї також і для руху товарового. — На посаду міского ветеринария в Турцї розписаний конкурс до дня 15 лютого. Платня 1200 К. і 5-літні додатки по 120 К. — В Станиславові збанкротували братя Мовсес і Шміля Зейбальди, властителї пекарнї. Пасиви виносять около тисячів корон. Через них потерпіли значно деякі станиславівскі фінансисти і сусїдні млини парові. — Дня 17 с. м. не було у Львові анї одного случаю занедужаня на шкарлятину. Подужало гроє дітий, ніхто не вмер. — У Львові розійшла ся чутка, що два баталїони босаньского войска мають бути перенесені із Сераєва до Львова. Войско то задержить свої мундури лиш замість фесів буде носити шапки як у піхоти.

— **Зменшенє війска в Галичинї.** З Відня доносять: При найблизшій зміні військових залог наступить дальша редукция війска, що стоїть залогою в Галичинї. І так у львівскім (11-ім) корпусї буде значно зменшене число кавалериї, котрої часть перенесуть до V корпуса в Пресбурзї для доповненя недостач, які повстали в тім корпусї через висланє кавалерийних віддїлів на полудневий схід. Крім того одна команда бриґади кавалериї в Станиславові буде також перенесена до Пресбурґа, так що замість 3 бриґад в станиславівскім окрузї буде лише дві бриґади. Взагалї у східній Галичинї стан залог буде зменшений до давного степеня.

— **Любовна траґедия.** В Росохуватци коло Вишнївчика стала ся така подія: Син огородника, Антін Коваль, літ 23, залюбив ся в хорошій тамошній дівчині Юлії Островскій і хотів з нею женити ся. Дівчина однак була єму зовсім противна. Коваль прийшов оногди в свати, а діставши відмовну відповідь від матери дівчини, вийшов на око спокійний з хати. Коли же дівчина вийшла за ним до сїний замкнути двері, він нараз обернув ся і стрілив з револьвера до неї, а відтак вистрілом в груди відобрав і собі житє. Нещасливій дївчинї застрягла куля в кости носовій і єї відвезено до шпиталю.

— **Борба з пачкарями.** На Буковині на румуньскій граници коло Сашанців прийшло сими днями до кровавої борби сторожі фінансової з пачкарями. Ватага пачкарів числом около 50 людий хотїла перегнати через границю дїле стадо свиний. Коли сторожа фінансова завізвала пачкарів, щоби ставули они не послухали, а коли стражники хотїли кількох пачкарів арештувати, другі пачкарі узброєні в грубі буки, кинулись на стражників. Пачкарям на поміч прибігли місцеві селяни і почали ставити ся так грізно, що стражники мусїли завізвати на поміч жандармів. Остаточно прийшло таки до борби, підчас котрої стріляно з обох сторін. Одного з пачкарів застрілено а кількох селян зранено.

напроти дверий малої контори, заким рушив ся з місця; відтак зробив може яких сім кроків і вимаширував так само як був примаширував і через цїлих пятьдесять миль своєї дороги домів не оглянув ся анї разу поза себе.

Скоро щез Бартлієви з очий, пішов той з завіщанєм своєї жінки в руцї до комнати своєї дитини. Пістунка вийшла з плачем против него і сказала: Лиш не тратьте відваги, пане! — Такі слова відваги з уст тої, що ходить коло хорого, значать хиба конець всякої надії.

Він приступив ще якраз в пору до ліжечка недужої, щоби побачити, як єго дитина послїдний раз відотхнула а відтак замкнула оченятка на віки.

Нещасливий батько зачав в голос плакати, але й зараз спамятав ся, приказав пістунцї лишити ся коло померлої дитини і нікого не впускати а відтак вернув назад до контори, сїв на крісло коло стола і закрив собі лице руками. В сїй хвили взяло ся єго велике горе, бо він дуже любив свою дитинку. Так сидів він спершись руками на стіл і оперши на них голову — був дуже пригноблений.

В сїй хвили отворились двері від малої контори і заглянуло до середини якесь бліде, худощаве, вниділе лице. То був батько бідної дитини, котрій нужда і унаслїдувана хороба грозили смертию; а він прийшов, щоби у батька богатої дитини, котра лише що зійшла зі сьвіта, випросити собі роботи а тим і хліба для своєї малої.

Глава третя.

Два батьки.

Гоп подивив ся задумчиво на засумованого чоловіка і спинив ся. Він був за делїкатний, щоби до когось в такім смутку лїзти за інтересами.

Але хоч і як Бартлї любив дитину, то все-таки гроші були у него найвисшим добром і вже по короткій хвили завела в єго дивнім умі завзяту борбу єго загрожена захланність з благородним чувством горя. Єго дитина вже нежила! єго бідна маленька цвітка звяла! а єї смерть позбавляла єго двайцяти тисячів фунтів, ба, поправдї в десятеро більше, бо він мав досьвід в торговли і спекуляциї і умів капітал так збільшати, що з одної жмені гроший зробила ся велика купа. Коли єго взяла тота пристрасть, кинув завіщанєм своєї жінки із злости до землї і став скорим кроком походжати по комнатї. Гоп стояв все ще наляканий і не мав відваги предложити своєї просьби.

Але тепер добачив єго Бартлї і не відзиваючись видивив ся на него. Гоп подумав собі, що не придало би ся до нїчого ждати на лїпшу нагоду, отже приступив близше і слухаючи ради Больтона, набрав відваги та віддозвав ся:

— Звиніть, пане; чи можу хвильочку поговорити з вами?

— Чого собі желаєте? — спитав Бартлї голосом чоловіка, котрого гадки занятї иншими справами.

— Якогось занятя відповідного моїм здібностям. Я чув, що у вас єсть до обсади посада діловодця.

— То ви зле чули! я сам своїм діловодцем.

Гоп поступив ся трохи взад а єго худощаве лице посумніло по такій заяві. Але він додав собі знов відваги і відозвав ся:

— Ви не знаєте, пане, в як ріжнородний спосіб я міг би вам статись пожиточним. Так велике і так ріжнородне підприємство як ваше, вимагає многосторонного досьвіду і знаня зі сторони тих, що мають честь вам служити. Так на примір видів я на вашім обійстю малу льокомобілю в руху; а що я між иншим також механік, то я міг би додати до тої машини кілька зубчастих колїсець і зробити так, що она робила би два рази більшу роботу.

— Для мене вистане і така, яка єсть — відповів Бартлї байдужно, — а діловодця менї не потреба.

Бартлї робив на Гопа таке враженє, як той, що механічно обганяє ся від мухи. Бідна муха уступила ся з розпуки. Але коли Гоп опинив ся вже коло дверий, обернув ся ще раз і задля своєї дитини пробовав знову вкрутити ся.

— А може би вам здав ся помічник купецкий? Я міг би вести переписку по французски, по німецки і по голяндски та й знаю ся на подвійній рахунковости.

— Менї не потреба помічника — відповів Бартлї.

— То може наставника в маґазинї пакунковім. Я би дав собі раду з як найменшим числом робітників.

— У мене єсть наставник — відповів Бартлї і став знов походжати по комнатї.

(Дальше буде).

Всячина
для науки і забави.

— **Людске тіло — машина.** Зовсім справедливо каже др. Неґбавр: Колиб собі подумати, що людске тіло машина і що кождий чоловік то інжинір, котрий мусить відповідати за роботу тої машини, то хиба лиш дуже мало позіставало би довший час в службі. Недостаточне живлене, перегодовуване і заливане жолудка шкідливими напитками, розпуста, курене і сотки инших похибок викликують таке враженє, як колиб хтось умисно завзяв ся нищити машину.

Догідним мірилом для осуду, чи хтось більше або менше розумно обходить ся з якоюсь машиною, може послужити час, через який она може ще добре служити до роботи. При конструкциї якоїсь машини бере ся по найбільшій части на увагу часть десяти літ. Добра машина може той час навіть переступити а лиха не видержить до того часу. В подібний спосіб можна говорити й о „природнім“ віку чоловіка, до якого він може дожити. Кажуть, що чоловік, скоро зовсім правильно жиє, може дожити 100 літ, а др. Неґбавр каже, що після его спостережень, лиш ті люди, котрі пережили 90 рік, умирають без всякої недуги, без пораженя і судорогів та без харкоту, ба иноді навіть і не поблїднуть, умирають по найбільшій части сидячи і то по їдженю, по правді навіть не вмирають, лиш перестають жити. В кождім иншім віці умирає чоловік лиш внаслідок недуг, отже перед часом.

Але лишім ся при круглім числі 100. Пересічна тревалість машини остає поза границею 10 літ а тревалість людского тіла поза границею 100 літ. Коли з машиною зле обходити ся, то она борше попсує ся. До того причиняе ся ще й лихий фабрикат; машина, що вже має в собі якісь хиби, через то само вже нищить ся скорше. В послідних десятках літ зроблено богато на поли санітарних уліпшень, щоби людске тіло, тота машина, могло як найдовше жити, але мимо того пересічний вік чоловіка не богато зблизив ся до числа 100. Вина того по части й в тім, що люди не старають ся о то, щоби довго жити; волять жити коротко а приятно та марнувати сили житя. До того ще й тисячі всїляких малих приятностий набрали нині більшої ціни, а вже найбільше лиха робить конкуренцийна борба, котра стає причиною того, що люди мучать своє тіло і просто збиткують ся над ним. У всїх станах і званях в теперішних часах люди — розуміє ся не всї — силують своє тіло до роботи, яку оно ледви що може видержати. У низших верствах люди лихо живлять ся і нидіють, у висших верствах уживають над міру, роздразнюють ся і впадають в нервові і инші недуги зі всїма їх наслїдками.

Кожду машину можна заставити до більшої робоги, як та, на яку она обчислена, і так навіть діє ся нераз в практиці, але завсігди коштом тревалости машини. Так само буває й у чоловіка. Чоловік може до якоїсь границї заставити свою машину — тіло до більшої роботи, але то відбиває ся відтак на тревалости; щоби же тої тревалости не нарушити, треба при збільшуваню роботи тої машини поступати після певних правил, набраних з досьвіду і відповідно до кождої машини.

Щоби парову машину пустити в рух, треба в ній запалити вуглем, а щоби людске тіло було здібне до роботи, треба его покріпити поживою. Коли того вугля для тіла за мало, машина лихо робить і псує ся, чоловік нидіє; коли его за богато, лишає ся богато жужлїв, що затикають машину і она зпов псує ся: настає нестравність, затовщенє і т. п. Длятого, щоби машина добре ділала а тревалість еї видержала як найбільше літ, треба для неї добирати відповідної поживи — такого вугля котре би в ній добре горіло. Треба уважати на то, щоби того вугля правильно додавати і не сипати над міру (правильно їсти і не об'їдати ся ані не перепивати ся); щоби же в машинї добре горіло, треба, щоби до неї був достаточний приступ воздуха (сьвіжий воздух). Треба дальше, щоби машина була чиста і длятого треба еї часто чистити (мити не лиш руки і лице, але й ціле тіло, часто купати ся). Щоби же в машині заздно щось не псувало ся, то найліпше позбути ся тих всїляких на око дрібних навичок, що шкідливі не лиш на кишеню але й на здоровле. Жите стане тоді простійше і природнійше а машина буде значно довше тревати.

— **Від чого пішло слово „трафіка“.** Слово „трафіка“ уважає ся за італїяньске і значить по італїяньски „крам“ або „торговля“. В Австриї називано сим словом з давен давна тоті крами, в котрих продавано тютюн. Однак первістний початок сего слова єсть досить неясний. Мабуть ще найліпше пояснює его шведский учений Маґнуссен, котрий так каже: Ще в роцї 228 пд. Хр. вибивали Римляни монету, на котрій було слово Trophaeum. Від того називали Греки ту монету по свому „тропайкос“. Сю грецку назву перекрутили жиди на „трафік“. Про монету „трафік“ згадує ся часто в талмуді і то в звязи з особами, котрі жили в першім столітю пд. Хр. Коли відтак жиди розбрили ся по сьвіті, зайшли й до Риму, де були міняльниками. Отже тут уживали они назви „трафік“ на римску монету, звану пізнійше „квінаріюс“, а Італїянці зробили з того слово „трафікаре“, що значило „робити з жидами грошеві інтереси“. Не дивота отже, що подібне францускe слово значить „циганити“.

— **Фільософія а дїйстність.** Один селянин питає свого сина, котрий ходить до ґімназиї, що то єсть фільософія. — То трудно пояснити —каже син— але я вам то витолкую. Отже: Вам здає ся, що ви в Куликові, правда? — А вжеж, бо я таки в Куликові. — А я докажу вам за помочию фільософії, що ви не в Куликові. — Ну, то я вже цікавий, де я!— А то так: Коли ви в Куликові, то ви прецї не в Пацикові, може нї? — А вжеж що нї, бо я не в Пацикові. — Коли ви не в Пацикові, то ви десь инде, може не так? — Певно що так! — Оже видите, що ви не в Куликові, лиш десь инде. — Правда, правда — сказав на то батько і задумав ся. Аж нараз вдарив свого вченого синка по лици.—Тату!—відозвав ся син — а ви мене за що бєте? — Я? —питає батько. — Як же я міг тебе бити? Ти прецї в Куликові, а я деинде!

— **Любитель штуки.** Берлиньский актор Рамзеєр вибрав ся був одного разу об'їздкати зі своєю театральною дружиною швайцарскі міста і давати представленя. Так заїхав він до якогось місточка в швайцарскій долинї Ементаль і пішов там до пана бурмістра, щоби виробити собі позволене на кілька театральних вистав. А пан бурмістр переглянувши сьвідоцтва Рамзеєра, виставлені ему у всїляких швайцарских містах, зміряв артиста від голови до ніг та промовив до него коротко слїдуючими словами:

Скажіть самі, чи вам не встидно пускати ся так на комедиянта, такий здоровий хлописко, як ви! Виносїть ся з Богом

— **З судової салї.** Перед віденьским судом вела ся недавно тому розправа против якогось чоловіка, обжалованого о убийство. Із судового доходженя виходило, що чоловік той допустив ся лиш побитя на смерть а не убийства а президент трибуналу числив вже напевно на то, що судиї присяжні добачать також в злочинї обжалованого лиш побите на смерть і длятого підчас промови адвоката записав собі вже наперед вирок, котрий мав по розправі прочитати: „Пять літ тяжкої вязниці, заостреної постом, що місяця“. — Але судиї присяжні набрали иншого переконаня і видали вердикт, що обжалований допустив ся убийства. Президент трибуналу, змішаний трохи тим вердиктом, змінив борзо свій вимір кари і прочитав: Обжалованого засуджує ся на кару смерти через повішене, заостреної постом що місяця.

— **Урядовий стиль.** Один екзекутор переводив на селї фантоване а при списуваню протоколу записав: У обжалованої знайшла ся лиш одна корова і одна свинка з першого подружа.

Телеґрами.

Відень 20 січня. Рада державна. Президент палати послів подав до відомости подяку президента італїяньскої палати послів у відповіди на висказане сочувство з причини катастрофи в полудневій Італії. — Віцепрезидент Старжиньский зголосив, що нездужає. — Президент подав до відомости, що пос. Заґурский зложив мандат. — Управитель міністерства просьвіти предложив проєкт закона в справі утвореня самостійного виділу правничого з італїяньскою мовою викладовою у Відни. Факультет той має увійти в жите в зимовім півроцї зараз по санкціонованю закона.

Вашінґтон 20 січня. Президент Рузвельт предложив сенатови письмо секретаря державного Рута, в котрім поручає ся іменоване комісиї з трох американьских горожан, котра має вибрати ся до републики Ліберия яко орґан дораджуючий правительству. Рузвельт поручає ухвалене того закона.

Пальмі 20 січня. Поїзд приїхавший з Баняра, наїхав вчера близь тутешного двірця на машину, пересуваючу ваґони. Обі машини і один ваґон ушкоджені, 6 осіб зранених.

Петербург 20 січня. Специяльна комісия при міністерстві справ внутрішних для справи жидівскої в державі висказала мнїнє, що треба розширити права жидів.

Петербург 20 січня. Часописи доносять, що цар приймив димісию міністра маринарки. Єго заступає Воєводский. Яко кандидата на становище міністра комунікаций наводять команданта палати Дедуліна.

Вашінґтон 20 січня. Сенат постановив підвисшити доходи президента разом зі зворотом коштів подорожий з 75.000 на 100.000 долярів.

Льондон 20 січня. „Staudard“ доносить, що анґлїйске правительство через свого посла в Каракасї зажадало від нового правительства знесеня 20 проц. додатку до мита на товари походячі з анґлїйских кольоній.

Господарство, промисл і торговля.

Ціна збіжа у Львові.

дня 20 січня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·10	до	11·40
Жито	9·70	до	10·—
Овес	7·70	до	8·—
Ячмінь пашний	7·30	до	7·60
Ячмінь броварний	7·60	до	9·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	9·—	до	12·—
Вика	7 50	до	8.—
Бобик	7·40	до	7·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	65·—	до	75·—
Конюшина біла	40·—	до	55·—
Конюшина шведска	70·—	до	80·—
Тимотка	25·—	до	30·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).